

Cycle Berlin, dag 5

Man en paard, en nog een zesde én zevende etappe

De Brandenburger Tor als eindbestemming, met daarop een span paarden, ook in groen trouwens en de blik, net als wij, fier naar het oosten gericht, herinnerde mij eraan dat het tijd was geworden om man/vrouw en paard te noemen van deze Cycle Berlin tocht. Even de poppetjes bij de namen zetten die de afgelopen reisverslagen genoemd zijn.

De groepsfoto bij de start in Beekbergen, donderdagochtend, kwart voor acht, iedereen nog fris:

v.l.n.r Marc, Josephine, Jos, Hans Naus, Ties, Dirk, Hans de Vos, Gerard

Dit was het team VIJC waar het de volgende 730(!) kilometer mee uit te zingen was; in elkaars wiel blijven hangen, elkaar motiveren tijdens de dipjes, en lekker doortrappen. Dat doortrappen werd door Gerard en Hans de Vos wel erg letterlijk genomen, de teamgeest ondermijnend zagen we ze (áls ze al in beeld waren) bij de start vooruitsnellen om bij de snelle jonge spurters op kop aan te haken. Het is géén wedstrijd, werd ons telkenmale op het hart gedrukt door de Hartstichting. Zeg 'wedstrijd' binnen gehoorsafstand van Hans of Gerard, en de winnaarsmentaliteit transformeert ze tot beesten, of beren, om in Berlijn-termen te blijven. Of Gerard zijn cardioloog het daarmee eens is, dat zal 'm waarschijnlijk Weisswurst wesen.

Dus, daar ging het onthoofde team VIJC, wel met de aanhakende verstekeling Julia

van achteren naar voren: Marc, Hans, Jos, Ties, Julia (in bruin shirt), Dirk en Josephine op kop van dit pelotonnetje, Gerard en Hans de Vos in de kopgroep op 1478 fietslengtes, buiten beeld van de camera

De finish daarentegen was wel als team op uitdrukkelijke instructie van de organisatie (meer daarover verderop), helaas net niet onder maar áchter de Brandenburger Tor, hier in beeld gebracht met de drie vrijwilligers die de VIJC ook nog aangeleverd had:

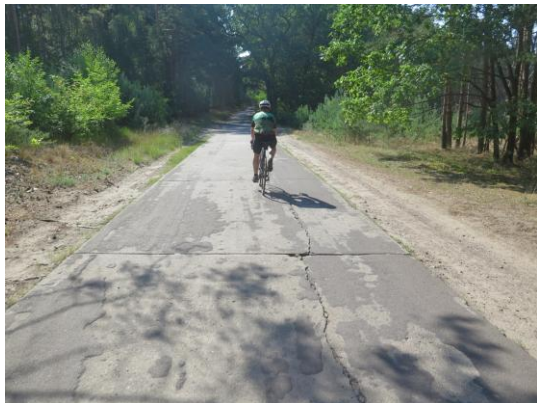

v.l.n.r. achter: Hans de Vos, Gerard, Marc, Marjo (de dokter), Hans Naus, Martin en Elly (vrijwilligers), Ties, vóór Jos, Josephine, Dirk

Maar eerst nog het relaas van de grande finale die de vijfde etappe vormde: Brandenburg-Berlin, via Potsdam. Met 118 km was dit het kortste ritje, hoewel opvallend dat de deur naar Brandenburg toch weer 118km verderop ligt, in Berlijn dus. Weinig spektakel verwacht in deze rit, eigenlijk niet echt een uitdaging. De hoop werd vooral gevestigd op een spectaculaire ontvangst *onder* die Brandenburger Tor, het gerucht ging rond dat Herman zou proberen om de Hartstichting-finish-boog op te pompen onder die Tor, dat zou een ware triomf-entree worden. De route zou bovendien kort daarvoor de Siegesäule passeren, méér glorie kan een mens zich toch niet wensen?

De eerste kilometers na de passage van de stad Brandenburg waren bosrijk, met een wegdek van een zéér wisselende kwaliteit: betonplaten,

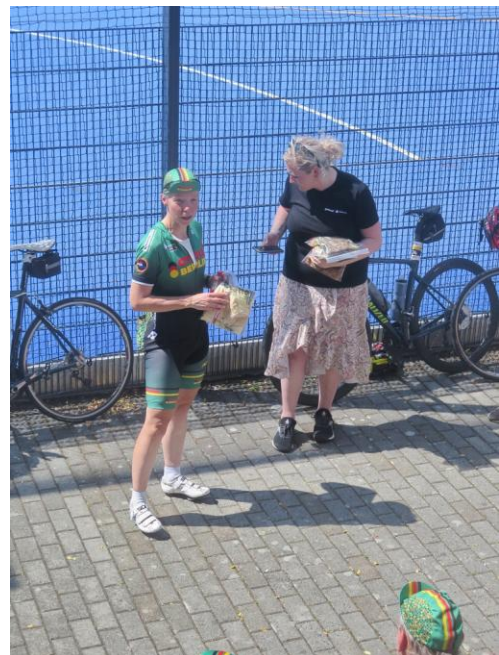
asfalt met heel veel gaten, soms een stukje strak asfalt, en ook een soort ruitjespatroon-betonplaten. Rampzalig fietsen was dat laatste, de enige manier om daar met een fiets uit één stuk uit te stuiten was door de zes centimeter brede lijn precies tussen de gaten door aan te houden, een actie niet even gemakkelijk met ruim 700 kilometer in de benen. Drie andere handicaps maakten deze tocht nog een lastige:

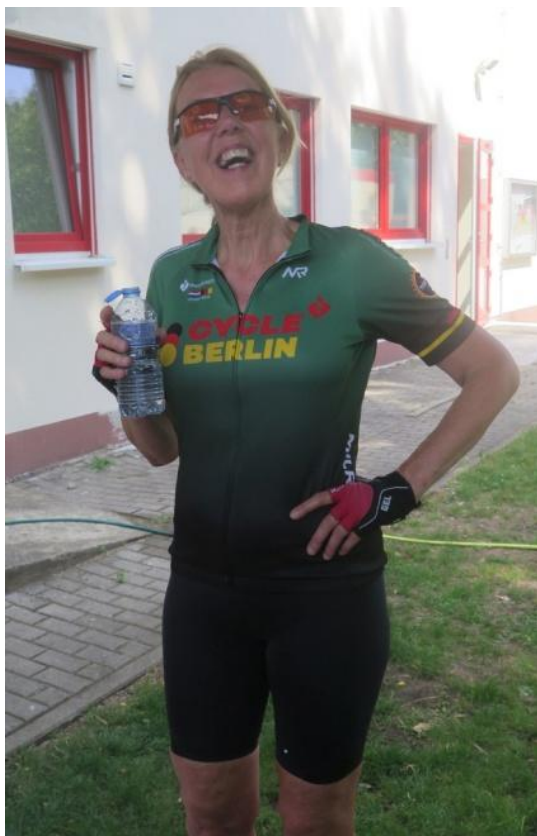
1. Een nogal Oost-Duits wegenpatroon, strakke lange wegen, recht, saai.
2. De gestaag naar 35+°C oplopende temperatuur en een naar zuid-oost gedraaide föhnwind, die we, door het grillige etappeverloop, nu af en toe ook tégen hadden.
3. Het nogal wisselende fietsfanatisme van de hele groep van 97 fietsers, waardoor het nog een puzzel werd om als één groep Berlijn binnen te rollen.

Als laatste puzzelstukje was daarom stop drie van vandaag, op 81 kilometer in Potsdam, ingelast als verzamelplaats. Josephine slaakte nog een enthousiaste kreet bij het aanschouwen van het blauw waarvan ze dacht dat het een waterplas was en maakte zich klaar om erin te springen, maar het bleek een kunststof hockeyveld te zijn. Gelukkig stond materiaalman Leo al weer klaar met de tuinslang voor de cooling down van de arriverende fietsers.

Na ongeveer een uur was het hele peloton dan toch binnengedruppeld. Vóór de aanvang van de Endstrecke was het tijd voor een aantal formaliteiten. Er was een toespraak van de directeur van de Hartstichting, ook een soort afscheidstoespraak voor Anna, de dame van de Hartstichting die aan het hoofd van de organisatie staat van aanvankelijk de Cycle Paris tochten en deze eerste, maar voor haar laatste Cycle Berlin tocht, en de vier fietsers die het meeste sponsorgeld verzameld hadden werden in het zonnetje gezet en ontvingen een gouden Cycle Berlin shirt.

Ook emoties kwamen nu boven, veel deelnemers, waaronder nummer één in het klassement van het gouden shirt, hadden een hart-verleden dat hen motiveerde om juist deze tocht mee te rijden. Pas nu drong het tot me door dat het wisselende fietstempo ook ingegeven kon zijn door een medische oorzaak. Het winnende team, wat betreft vergaren van sponsorgeld, team VIJC, we waren de 12.000 inmiddels gepasseerd, werd helaas niet

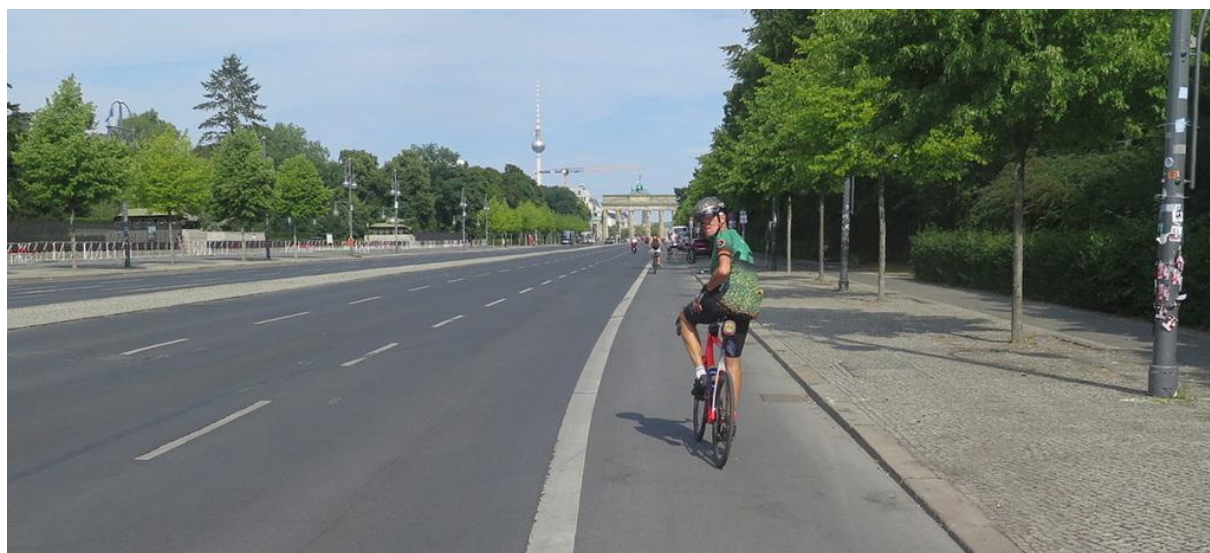

vermeld in deze huldigingssessie, wat een beetje jammer was maar ook wel weer begrijpelijk vanwege het grote verschil in aantal deelnemers per team. En we hadden de lachende binnenbanden achter ons weten te houden, een overwinning op zich. En we hadden nóg een extraatje: de toerarts, Marjo, ook uit de VIJC-gelederen, had van de organisatie de permissie gekregen om haar functie, dokter zijn, de laatste nog af te leggen 28 kilometer van Potsdam naar de Brandenburger Tor embedded uit te mogen voeren. Per fiets dus, die tot Potsdam in de bezemwagen meegekomen was. Voor Marjo toch weer een kleine zege, ze plakt veel liever banden dan pleisters!

Als één groep plus één zou zo het peloton Berlijn binnenstormen, maar geen finale liep zo chaotisch als deze. Het fietstempo lag dusdanig ver uit elkaar dat het hele zaakje toch weer versnipperde, de techniek stak ook nog een spaak in het wiel met een voorderaillieur die vastliep en een paar kilometer voor het eind werd Jos bevangen door de hitte. Eerlijk gezegd was het een beetje een anticlimax, eens te meer werd duidelijk dat je dit soort dingen vooral

moet doen omdat je het waard vindt om je in te zetten voor een goede zaak, maar bovenal omdat je heel graag fietst, niet om in de bloemetjes gezet te worden.

Wát een verschil, met de gay parade twee dagen eerder (300.000 bezoekers)

Toch nog een zesde etappe?

Aankomen in Berlijn is één ding, daar nog een paar dagen doorbrengen met je fiets- en schaatsmaten terwijl je ontdaan bent van je fiets, die werden namelijk de afgelopen dinsdag op transport terug naar Nederland gezet, dat is een ander. Nog drie dagen stukslaan met een op zijn zachtst gezegd gevarieerd gezelschap. Als eerste wapenfeit wist ik voor de woensdag twee man, Gerard en Marc, mee te zeulen naar het

Techniekmuseum, maar als echte topprestatie, ja, zeg maar rustig een zesde etappe, wil ik even melden dat ik erin slaagde om het **hele** team VIJC over te halen om een bezoek te brengen aan het Grossplanetarium Berlin, voor het bijwonen van het Sternstunde. Een zekere wetenschappelijke opvoedingsroeping borrelde in me op bij het ontdekken dat deze hoofdstad, van het land dat toch een hoofdrolspeler is in de optische industrie, over een planetarium beschikt. Mét een Zeiss-projector, de fietsreis waard. Bovendien een goede les in relativering, 730 fietskilometers, 2.5 licht-miliseconde, uitzetten tegen de onmetelijkheid van het heelal. Wat denken we nou helemaal gepresteerd te hebben, wat

Bij binnenkomst bleek ook in planetaria innovatie niet stil te staan, de projector had een upgrade gekregen, mark 2(?) en zag er eigenlijk wat minder imposant uit. In plaats van een mier-achtig wezen op twee poten keek je nu naar een soort verrassings-ei, of een skippiebal met wat

stelt het eigenlijk allemaal voor? De warming up was verzorgd met enthousiaste verhalen; diverse planetaria heb ik bezocht en altijd onder de indruk geweest van de grootsheid van het heelal. In de ontvangsthall van de koepel waarin het planetarium gehuisvest is, stond een (naar nu blijkt oud model) Zeiss projector en ik kon zelfs niet nalaten met dat brok optische techniek een selfie te maken. Mooier kon dit toch niet worden?

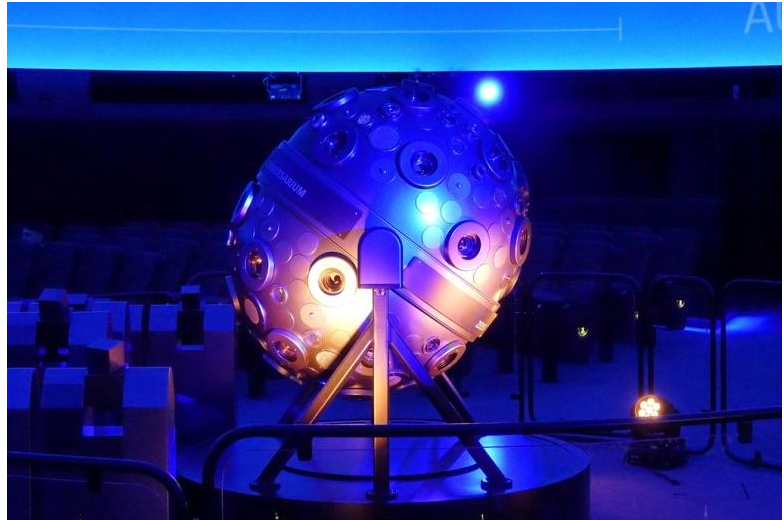

patrijspoortjes erin. Enfin, die lichttovenaars uit Jena hebben er vast weer iets moois van gemaakt. Maar helaas, behaalde resultaten uit het verleden bieden geen garantie voor de toekomst. De koepel verduisterde, een wat lijzige stem begon een verhaaltje voor te lezen en even, heel even, zagen we een statische sterrenhemel (de tijd stond stil, want er was nul beweging) en toen..... stortte de software af, doofde de projector, en werd de voorleestekst vervangen voor een

“Entschuldigung Entschuldigung!”. We waren getuige van een virtuele big bang, de presentator meldde dat het systeem een reboot nodig had, het zou 20 minuten duren (een oogwenk op de onmetelijke tijdschaal van het heelal), maar ook dat hij vreesde voor de synchroniteit van de rest van de voorstelling. Het vervolg: de projector heeft het niet meer gedaan, er werd ons een matig

verhaal gepresenteerd over ons planetenstelsel met wat beamers in een zeer povere optische kwaliteit, en toen Saturnus uit het donker werd getoverd, een verzoeknummer uit het publiek, had die een grote hap uit zijn ringen. Ook de James Webb telescoop werd nog aangehaald maar wat er een paar weken terug in hardcopy in de kranten was verschenen (rasterprint, inkt op papier) had ik indrukwekkender gevonden dan de presentatie op dit dia-avondje. Niet iedereen had hier evenveel last van, uit zekere geluiden was op te maken dat bij méérdere van mijn teamgenoten deep space plaatsgemaakt had voor deep sleep. Geen namen hier, ik moet nog verder met deze mensen, maar duidelijk was dat deze opvoed-actie faliekant mislukt was.

Of het nu aan die glasbacrobaten uit Jena ligt, of dat de Hartstichting-app-ontwikkelaar een vakantiebaantje in het planetarium had weten te verwerven, wie zal het zeggen? Maar jammer, nee, *teleurstellend* was het zeker. Waarin een groot planetarium toch klein blijkt te presteren.

Etappe 7, het gaatje dichtrijden

Brandenburger Tor 'doet' het wél (donderdagavond), nu vanaf de 'Unter den Linden-kant'

750 kilometer rijden naar Berlijn, met als doel geld in te zamelen voor onderzoek naar hartziekten, maar voor ons, fietsers, ook als doel een mooie fietstocht te maken. Hier aangekomen staat er 730 kilometer op onze tellers, dus er is tóch nog een gaatje dicht te rijden.

Dus wat doet een fietser op zo'n moment: hij\zij huurt een fiets. Dat stond op dag drie (donderdag) op het programma. Onder auspiciën van een lokale specialist, gehuisvest in de Kulturbrauerei. Gerard had een 'Mauertour' gereserveerd, 20 km, langs de voormalige Berlijnse muur.

Duitsland, en met name Berlijn, heeft een bewogen verleden, en hier doen ze niet moeilijk om te vertellen over dat verleden. Ons team bestaat uit een wat oudere generatie, het wegvallen van de muur hebben we allemaal nog meegemaakt, en zelfs

de opbouw, in 1961 óók, al was ik in dat eerste levensjaar me daar nog niet ten volle van bewust. Een indrukwekkende tocht was het, in de zin van de verhalen die verteld werden. Het punt waar de muur als eerste doorbroken werd bezochten we, op veel plekken waar

ontsnappingspogingen waren geweest werd er gestopt en het persoonlijk verhaal van die plek verteld, en de geschiedenis, het politieke verhaal erachter.

Veel van die zaken denk je ongeveer te weten, maar fietsend langs het 'Tatort' (hoewel, is een hele lange muur een 'Ort'?), hakt dat er toch wel in. Het waren trouwens meerdere muren, met een Totenstreife er tussenin. een waardige afsluiting van Cycle Berlin. Dat 'waardig' slaat dan alleen niet op de gereden gemiddelde snelheid van deze etappe: 5.2km/h. Dass war einmal schneller! Maar de 750 hebben we vol gemaakt.

